

JOSÉ LUÍS RABASSA

Quan la perruqueria esdevé un luxe obert

Una manifestació clau de la moda, el treball de J. L. Rabassa en l'àmbit de la perruqueria

Josep Lozano i Pastor

José Luis Rabassa, «José Luis Grupo Moda», és un dels personatges més dinàmics, interessants i inquietants dintre de la moda actual. El seu treball: perruquer... de luxe. La seua idea: crear la imatge amb individualisme.

El fet de realitzar aquesta entrevista és, a part de l'interès que suscita, la seua estada a València amb motiu de la celebració de la Gala Internacional Tècniques 85-86. Ell ha estat ací com ha estat a París, a Madrid o a qualsevol altre lloc on ha estat requerit per milers de professionals «fans» del seu quefer.

L'obra d'aquest artista català supera el personatge. Potser per aques-

Una tendència geomètrica.

ta raó ell no es troba partidari de vendre's amb la seua persona; per contra, els seus treballs donen la volta al món en les revistes especialitzades de major relleu d'Europa.

Aquest perruquer, que veu sempre el vestit acompanyat del cabell, s'ha abocat actualment a les formes geomètriques, marcant la moda amb uns colors divertits, però no massa estridents, amb uns colors especials, que ha tret ara precisament, i que encaixen amb la seua visió de la imatge completa. En definitiva, un perruquer que pensa que el seu treball no és només pentinar un cabell.

—¿De què t'agradaria parlar?

—A mi, m'agradaria parlar de moda, de perruqueria i de tendències, sobretot de tendències. El tipus de perruqueria que tu fas és molt concret, però, ¿com veus que hauria de ser la perruqueria?

—M'encanta que em faces aquesta pregunta, ¿saps per què?, perquè jo crec que la gent té equivocat el concepte de la perruqueria, desgraciadament. Clar que també l'equivocat puc ser jo. Però he portat una tònica molt recta durant molts anys i hi he estat treballant contínuament, perquè crec que és la verdadera essència de la perruqueria. No pots crear un cabell sense tenir en compte la roba i tots els complementos que acompanyen la persona. La bellesa és, per a mi, quan puc llançar al carrer aquesta imatge.

—Aleshores, sota aquest concepte, ¿quina és la teua clienta ideal?

—Em pense que totes, perquè crec que hem arribat a un punt en què la gent s'ha tornat com molt esnob. I, vertaderament, el que a mi m'encanta és crear una imatge no solament perquè és moda, sinó perquè sé entendre la personalitat de qui entra a la perruqueria. Encara que jo no li faça la roba sé amb quin cabell pot portar-la. Jo no em limite tan sols a la cara, als cabells o al cap, sinó a tot el concepte de la persona (moviments, expressió, forma de ser...).

—Com allò que deia en Vidal Sassoon del «dret a l'individualisme».

—Exactament, mai més ben dit, jo no t'ho sabria dir més clar, però, resumit, seria així.

—¿Què penses que és ser perruquer l'any 86?

—Per a mi és entendre de cine, de teatre, de moda en general, i saber què és el que passa al país, a Londres, al Japó... Has de tenir una preocupació, t'has de motivar, i d'aquí és d'on

treus les teues conclusions. Ser perruquer significa ser una persona oberta i receptiva, entendre totes les mogudes subterrànies que hi ha, perquè són molt importants i molt vitals, ja que sempre hi ha coses que se t'escapen; això es cert. Però m'encanta tot el que es mou en petits grups, perquè és d'on ix la vitalitat. És la lluita per trencar tot el que ja ha estat estipulat i buscar-ne una sortida forta i eufòrica.

—¿Quin tant per cent tens de conseller sentimental?

—¿Amb la dona? Això, ho trobe divertidíssim. A mi, m'encanta. De vegades, veig una dona molt lletja que entra a la perruqueria i pense, carall!, fer alguna cosa a aquesta dona pot resultar horrorós, perquè és igual que li'l talle jo que que li'l talle un altre. Aleshores, quan entra, li pregunte per què se'l vol tallar. I ella em diu: «No, és que estic cansada». I li conteste: «Jo no te'l tallaria». No sé si m'entens, és una cosa molt subtil, perquè si li'l talles es quedarà igual d'horrorosa. Però ha de ser molt lletja, ¿eh? També n'hi ha de molt lletges que m'encanten. Encara que n'hi ha que és igual que els el talles mo-

dern, antic, passat o clàssic... aquella dona no té ni podrà donar-li imatge. Llavors, li dic que no se'l talle, que està molt bé així, la pentinen i se'n va al carrer encantada i no es talla el cabell.

—¿Quin tant per cent d'experimentació té la teua manera de treballar?

—La meua experimentació és mental, sempre, i funciona tot al voltant de la roba. No pense en el cabell mai, només en alguna creació en exclusiva. Per tant, un any abans, ja sé el tipus de cabells que es portarà, perquè ja tinc la roba pensada.

—¿Com veus la imatge de l'home i la dona?

—Igual. La veig molt per l'estil; vull dir, veig més possibilitats ara a l'home que abans, quan només es tallava el cabell per comoditat o perquè el duia llarg; ara se'l talla per donar una imatge sencera. La moda és com un disfressa divertida, una festa, i la gent ho troba així. I eixir un dia a la nit, per exemple, pot ser una festa, només ja preparar l'eixida, allà. És aquella entrada, aquella cosa especial que ja s'havia perdut, però que ara està molt de moda. I el que jo sempre

dic és que el perruquer és una part de tota aquesta imaginació.

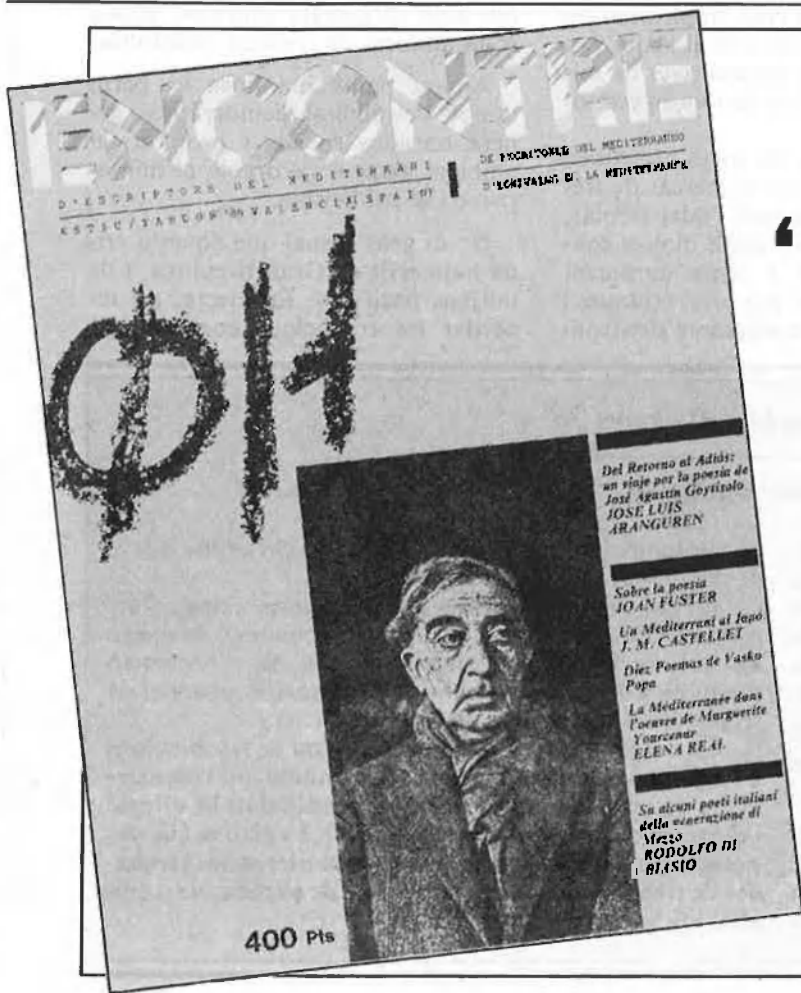
—Una darrera pregunta: ¿moda útil o moda de luxe?

—A mi, la moda que m'agrada és la de luxe. M'agrada tot el que és lluminós, tot el que pot enlluernar, tot això. La moda útil, doncs, sí, perquè és imprescindible, però, en aquest moment, per a mi, la moda és de luxe.

—¿Quina es la teua proposta per l'hivern 86?

—La meua tendència es geomètrica, totalment. Només treballo la massa del cabell, amb línies molt llises, molt senzilles, i donant la màxima espectacularitat al cabell. Res més, només treballo color i tallat.

Deixem en aquest punt l'entrevista, quan es podia continuar omplint folis i folis sobre tot allò que pensa al voltant de la moda. Però, sense cap dubte, el que sí que ens ha demostrat és que el seu treball al camp de la perruqueria i la moda és ben lluny de ser una simple manifestació professional, i ha esdevingut un dels escalons necessaris per a pujar la difícil, inqüestionable i incerta, escalada de la Comunitat Europea. □

Revista "ENCONTRE"

Excm. Ajuntament de València

Delegació de Cultura